

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου ἀριθ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀγγίνου, — Δέοντος Δε-Τερσώ : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Συμριναϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Δμλ. — Ἰωακεῖμ Βαλοβάρη : ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾷ ΑΣΙΑΪ.— Νι-
κολάου Πολεβόη : ΛΙΟΥΔΑΜΙΑ, Ρωσικὸν διήγημα.

**ΒΙΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βιβύλια 6.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

Τὸ Τορπιλλοβόλον 29, ἐκκαλύφθη ὑπὸ γιγαντιαίου κύματος. (Σελὶς 782).

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν γενικὸν ἡμῶν πράκτορα: «Κ^{ον} Παναγιώτην Γριτζάνην, εἰς Ἀλεξάνδρειαν», δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐνὸς γροσίου διατιμήσεως καὶ ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου δὲν θὰ χάσωσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ ΛΑΧΕΙΟΥ τῶν «Ἐκλεκτῶν», διότι ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως καὶ τοῦ Ε' ἔτους θὰ εἶνε καὶ ἀριθμὸς τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΔ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Πλὴν ποία γενναϊότης δύναται νὰ συμπαρὰβληθῇ μὲ τὴν τοιαύτην ἀνανδρίαν; Τῇ ἀληθείᾳ ἄγχιος κατέστη εἰς τὴν ἐποχὴν μας ὁ περὶ ὑπάρξεως ἄγών. Τὸ σκάφος ἐκεῖνο, τὸ μῆκος ἔχον 30 μέτρων, περιελάμβανε δέκα ἄνδρας ἐντὸς τῶν στενωῶν αὐτοῦ πλευρῶν. Εἶνε τόσον ἐλαφρὸν, ὥστε τὸ κύμα ἀνυψοῖ αὐτὸ καὶ τὸ παραφέρει ὡς κάρφος, τόσον εὐθραυστον, ὥστε ἀρκεῖ μία βολὴ τηλεβόλου διὰ νὰ τὸ καταβυθίσῃ. Δὲν φέρει ὄπλα, διότι εἶνε ὄπλον αὐτὸ τὸ ἴδιον.

Ἴδου ἐξεκίνησεν, ὠθούμενον ὑπὸ τῆς ἑλικῆς του, διασχίζον τὰ κύματα, καταποντιζόμενον παρ' αὐτῶν. Διευθύνεται πρὸς τὸν σιδηροῦν γίγαντα, ταχὺ ὡς ὁ λίθος τοῦ Δαυὶδ κατὰ τοῦ Γολιάθ. Ὁφείλει νὰ τὸν φθάσῃ, νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τὴν χάλαζαν τῶν βλημάτων, διὰ μέσου τῶν μυδραλλίων Χότσκις πυροβολούμενον ὑπὸ τηλεβόλων χαλυβδίων διευθυνομένων ὑπὸ ἀλανθᾶστων ὀφθαλμῶν. Αὐτὸ δὲ τὸ ἄδρακτον, τὸ ἀπείρως μικρὸν, θὰ προσκολ-

ληθῇ εἰς τὸν κολοσσόν· θὰ θέσῃ εἰς τὰς πλευρὰς του, εἰς τὰ ὕφαλα μέρη του τὸν φοβερόν κῶνον, ὅστις θὰ τὸν ἐκμηδενίσῃ· καὶ ἂν δὲν δυνηθῇ νὰ φύγῃ ἀρκετὰ ταχέως ὅπως διασωθῇ ἐκ τῆς ἐμμανοῦς ἀγωνίας τοῦ ἀντιπάλου του, ὀφείλει ν' ἀπολεσθῇ μετ' αὐτοῦ, νὰ ταφῇ ἐν τῷ θριάμβῳ του, ὡς ὁ Μακκαβαῖος Ἐλεάζαρ, ὅστις ἀπέθανε συντριβείς, ἀφοῦ διέσχισε τὴν κοιλίαν τοῦ ἐλέφαντος τοῦ Ἀντιόχου.

Ἡμέραν τινὰ ἰδίως ὁ ἀξιοματικὸς ἔσχεν ἄμεσον ἀφορμὴν τῶν καθηκόντων του.

Ἀνέθηκαν εἰς αὐτὸν τὴν φροντίδα νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀντοχὴν τοῦ τορπιλλοβόλου εἰς ὠρισμένον διάστημα. Ἐκπλέον ἐκ Τουλόνοσ ἀμα τῇ νυκτὶ ἔπρεπε νὰ μεταβῇ ἐν πάσῃ ταχύτητι μέχρι τοῦ κόλπου Ζουάν καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν παραλίαν τῆς Τουλόνοσ κατὰ τὴν μεσημβρίαν.

Χαρακτηριστικὴ λεπτομέρεια ἦτο ὅτι ἀπηγορεύετο αὐτῷ νὰ προσεγγίσῃ τὴν ξηρὰν ἐξ ἀποστάσεως ὀλιγωτέρας τοῦ ἐνὸς μιλίου.

Ἡ προετοιμασία ἐγένετο ἀπροσκόπως. Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος, ἠνύοι δὲ τὸν πλοῦν λαμπρὸν τῆς σελήνης φῶς. Τὸ τοιοῦτο ἀντέβαινε κατ' ἀρχὴν πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ φοβεροῦ πλοίου, ὅπερ τὸ κυριώτατον αὐτοῦ ὄφελος ἀρύεται ἐκ τοῦ παντελοῦς ζόφου.

— Ἐμπρὸς παιδιὰ, εἶπεν ὁ Φριδερίκος γελῶν πρὸς τοὺς ἄνδρας του, ἀνασκουμπωθῆτε. Μᾶς διατάσσουσιν νὰ κάμωμεν ἕνα νυκτερινὸν ταξειδάκι. Ἄς προσπαθήσωμεν νὰ κερδήσωμεν ἐκ τοῦ προσδιορισθέντος χρονικοῦ διαστήματος μερικὰς ὥρας διὰ νὰ κοιμηθῶμεν καὶ λιγάκι.

— Οὐμ! εἶπε γρυλλίζων ὁ Κλέτος, πιθανόν καὶ νὰ μὴ κερδήσωμεν καθόλου ὥρας.

— Νὰ σκάσης, κακοπούλι! ἀπήντησεν ὁ Ζιλδὰ ἀπὸ τῆς θέσεώς του. Νομίζεις ὅτι ὁ πλοίαρχός μας δὲν προσεῖδε τὸ λούσιμον ὅπου μᾶς περιμένει;

Πράγματι, μεθ' ὄλην τὴν αἰθριότητα τοῦ στερεώματος, ἡ Μεσόγειος ἀπέμενε ζοφερά. Δὲν εἶχον διανύσει οὔτε εἰκοσιπέντε μίλλια ἀκόμη ὅτε κατέστη κυματόεσσα. Κύμα ἀπροσδόκητον προσέβαλεν ἐκ τοῦ πλαγίου τὸ τορπιλλοβόλον καὶ κατεκάλυψεν αὐτὸ σχεδὸν ὀλοτελῶς.

Μετ' ὀλίγον νέφος ἔχον τὸ κέντρον χαλκόχρουν ἐσκέπασε τὴν σελήνην καλύψαν τὸ τέταρτον τοῦ οὐρανοῦ. Ἐφαίνοντο ἤδη πάντα τὰ ἀλιευτικὰ πλοίαρκα καταφεύγοντα μετὰ σπουδῆς ἐγγὺς τῆς ἀκτῆς.

Ὁ Πλεμὸν δὲν εἶχε καθόλου ἀνοίξει τὸ στόμα. Διήνοιξε μόνον τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων ἵνα εἴπῃ τὸ πρόσταγμα:

— Βάλετε περισσότερη φωτιὰ!

Ἡ προσταγὴ ἐξετελέσθη εὐπειθῶς ὑπὸ τῶν θερμαστῶν.

Ὁλόκληρον τὸ σκάφος ἐφρικίασεν. Ἡ περιστροφὴ τῆς ἑλικῆς ἔφθασεν εἰς τὸν ἀνωτάτον βαθμὸν κατὰ λεπτόν, καὶ ὤθησε τὸ σκάφος μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος.

Ἐν τούτοις ἡ θάλασσα ἐξαγωγέτο. Τεραστικοὶ ὄγκοι ὕδατος συνεσφωρούοντο πρὸ τῆς πρῶρας τοῦ πλοίου. Τὸ τορπιλλοβόλον ἔπλεεν ἐντὸς ἀφρώδους ἐπιφανείας. Ἐν πρῶτον κύμα σκαιόν, δόλιον, ὀλισθησαν εἰς τὰ ἔμπρὸς ἐξέσπασε μετὰ πατάγου κατὰ τοῦ δεξιοῦ φανοῦ.

— Ἄγια Ἄννα μου! ἀνέκραξεν ὁ Κλέτος, ἡ Γαλανούλα ἐθύμωσεν.

«Γαλανούλαν» ὁ Κλέτος ἀπεκάλει τὴν Μεσόγειον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ὠκεανόν, ὃν ἀπεκάλει Καταπράσινον.

Ὁ Πλεμὸν οὐδὲν εἶπεν.

Ἡ ταχύτης τοῦ τορπιλλοβόλου διετετρεῖτο ἡ αὐτή.

Ἐβαινε φερόμενον ἐκ τῆς ὀπισθέν του ἰσχυρὰς ὠθήσεως. Τὰ κύματα ἤδη διεδέχοντο ἀλλήλα ἀδιακόπως. Φανερόν ἦτο ὅτι ἡ θάλασσα ἐξηγριοῦτο καὶ ὅτι ἐπέκειτο τρικυμία οὐχὶ κοινή. Χαμηλά, εἰς τὸν συννεφῶδη οὐρανόν, ὁ κεραινὸς ἐμυκάτο φλογίζων τὰ νέφη δι' ἀστραπῶν.

— Ἡ ἰσημερία προτρέχει, ἀπετόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ Κλέτος.

— Καὶ ἡμεῖς καθυστεροῦμεν, ἀπήντησεν ὁ Ζιλδὰ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὰ κύματα εἶχον φθάσει εἰς τὸν μέγιστον βαθμὸν τοῦ ὕψους των καὶ τῆς πυκνότητος. Κύμα δέκα πήχεων ὑψώθη ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ὡς ἵππος ἀνορθούμενος σείον τὴν ἐξ ἀφροῦ χαίτην του, καὶ ἐπέπεσε μὲ ὄλον αὐτοῦ τὸν ὄγκον ἐπὶ τοῦ σκάφους, ὅπερ ἐκάμφθη ὑπὸ τὸ βάρος.

— Αὐξήσατε τὸ πῦρ! ὀλοταχῶς! ἐπανέλαβεν ἡ ἠχηρὰ φωνὴ τοῦ Πλεμὸν, ἐνῶ ἡ χεὶρ του ἔστυρεν ἐπανειλημμένως τὸν συγκοινωνοῦντα μετὰ τῆς μηχανῆς ἠλεκτρικὸν κώδωνα.

Δὲν ἦτο πλέον πλοῦς ἐκεῖνος. Τὸ Τορπιλλοβόλον 29, παρὰφερόμενον σφοδρῶς, ἐσκίρτα, ἴστατο, οὕτως εἶπεῖν, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κύματος εἰς τὸ ἄλλο. Οἱ ναῦται, διάβροχοι μέχρις ὀστέων, πεπηγότες, δυσκόλως ἐκινουόντα, ἔνεκα τῶν βαρέων ἐκ τοῦ ὕδατος ἐνδυμάτων των.

Ἄδιάφορον ὄμως! ὄφειλον νὰ διασχίσωσι τὰ ὄρη ἐκεῖνα τῶν κυμάτων, νὰ διέλθωσι διὰ τοῦ μανιώδους ἐκεῖνου ὕδατος. Θ' ἀνεπαύοντο ἐκεῖ πέραν εἰς τὸν κόλπον, ἂν ἤθελον τὸ κατορθώσει. Δὲν ἔπρεπε νὰ ρηθῇ ὅτι ναῦται, καὶ ναῦται τορπιλλοβόλου μάλιστα, ὑπεχώρησαν πρὸ τῆς τρικυμίας.

Ὁ καιρὸς ἐν τούτοις παρήρηχετο, ἐνῶ διήρκει ὁ ἄγών. Ὁ ἀνεμὸς εἶχε καταστῆ ἀμείλικτος συνταράσσων βιαίως τὴν θάλασσαν. Κατὰ πάσαν στιγμὴν νέα ἠνοίγοντο βάραθρα. Τὸ ἐλαφρὸν σκάφος ἔστενεν ἐν τούτοις τὸ 29 ἀντεῖχε θαυμασίως.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον θεαθῆθη λάμπαν εἰς δύο μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ὁ φανὸς τοῦ Σκίβ-Τροπέζ. Ἡ εἴσοδος τοῦ ὄρμου εἶνε κινδυνώδης, ἔνεκα τοῦ στενοῦ στομίου· ἀλλ' ἡ περίσκεψις καὶ ἡ φρόνησις ὑπηγόρευον νὰ ζητήσωσιν ἐκεῖ καταφύγιον, ἕως ὅτου ἤθελε παρέλθει ἡ θύελλα.

Ὁ Πλεμὸν ἐφαίνετο προσηλωμένος εἰς

τὴν θέσιν του. Τοιαύτη ἦτο ἡ τραχύτης τοῦ ἀγῶνος, ὥστε οἱ ἄνδρες ἦσαν καθιδροὶ ὑπὸ τὰ διάβροχα ἐξ ἀλμυροῦ ὕδατος ἐν δύματά των. Σπανίως εἶχον εὐρεθῆ εἰς παρομοίαν σκηνήν.

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ Κλέτος, ἂν τὴν γλυτώσωμεν, πρέπει νὰ προσφέρωμεν τάξιμον εἰς τὴν Ἁγίαν Ἄνναν ἕνα τορπιλλοβόλον ἀπὸ ξύλον μεγάλον ὡς αὐτό. Εἶνε καλὸν πλοῖον αὐτὸ τὸ 29 !

— Εἴμεθα εἰς τὸ Σαῖν - Τροπέζ ! εἶπε μηχανικῶς ὁ ἀξιωματικός.

Εἶνε τέσσαρες ὧραι ἀφότου ἀνεχωρήσαμεν· δὲν θὰ φθάσωμεν εἰς τὸν κόλπον πρὸ τῆς πέμπτης πρωϊνῆς ὧρας... ἂν φθάσωμεν.

Ἀληθῶς ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Μεσόγειος εἶχεν ἀποφασίσει ἐκ πείσματος νὰ ἐμποδίσῃ τὸ τορπιλλοβόλον ἀπὸ τοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον. Ἡγωνίζετο μανιωδῶς νὰ φράσῃ αὐτῷ τὸν δρόμον. Ὁρῆ ὕδατος συνεσωρεύοντο δεξιά καὶ ἀριστερά, ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω. Ὁ κεραυνὸς ἐφλόγιζεν ἀδιακόπως τὸν οὐράνιον θόλον καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο πεπληρωμένη ἠλεκτρισμοῦ.

Πρὸς στιγμὴν τὸ πλοῖον δὲν προὔχωρει πλέον εἰμὴ ἐξωθούμενον. Ἀδιακόπως ἀνυψουμένη ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας ἡ ἕλιξ συνήνου μὲ τὰς ἀπαισίας ὠρυγὰς τῆς τρικυμίας τὸν στρηνη κρότον τῆς εἰς τὸ κενὸν περιστροφῆς τῆς. Τὸ 29 προσέβαλε τὴν θάλασσαν ὡς κρύος, αὕτη δὲ ἐπαίξε μὲ τὸ ἐξηρησιμένον σιδηροῦν σκάφος. Ἐχانون εἴκοσι ὄργυιās, ὅπως κερδήσωσι τριάκοντα· προὔχωρου ὀπισθοχωροῦντες. Ἀπωθούμενος ἐντὸς τῆς καπνοδόχης ὁ καπνὸς ἐκ διαλειμμάτων ἀπετύφλου τοὺς θερμοστας, ὧν εἰς κατέπεσε λιπόθυμος. Αἱ χεῖρες τοῦ Ζιλδᾶ, ὅστις ἦδη οἰακοστρόφει, ἤμασσον, διότι τὸ δέρμα ἐσχίζετο ὑπὸ τὴν καυστικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀλατος τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Ἐμελλον ἄρα νὰ παραιτηθῶσι τοῦ ἀγῶνος ; Ἡδὴ εὐρίσκοντο ἀπέναντι τοῦ Φρεζού.

Ὁ Πλεμὸν ἀπέδειξεν ὅτι αὐτὸς ἦτο πράγματι ἡ ψυχὴ τοῦ πλοίου του. Ἐφάνη σιδηροῦς. Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε τεράστιος. Ἡ καπνοδόχη ἐθλάσθη εἰς δύο μέρη ἡ μηχανὴ ἐν μέρει ἐθλάθη· ἀλλ' ἀδιάφορον ! Κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὅτε ἡ τρικυμία ἐκόπαζε, τὸ 29 διέσχισε τὸν κόλπον τῆς Ναπούλης, ἔκαμπε τὴν Κροαζέτην, καὶ τὴν Ἁγίαν Μαργαρίταν καὶ εἰσῆρχετο νικηφόρος εἰς τὸν λιμένα τῶν Ἀντιβῶν.

Πλήθος εὐρίσκετο εἰς τὴν παραλίαν.

Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἀδιακόπως ἀντηλάσσοντο τηλεγραφήματα μεταξὺ τῆς Τουλόνης καὶ τῶν διαφόρων παρὰ τὰς ἀκτὰς ἐκείνας λιμένων, διότι ἀνησυχουὺν περὶ τοῦ τορπιλλοβόλου. Τὸ τελευταῖον τηλεγράφημα ἐπεμψεν αὐτοπροσώπως ὁ Φριδερίκος Πλεμὸν ἔχον ὡς ἐξῆς :

»Ἐφθάσαμεν σφοὶ καὶ ἀθλαβεῖς ἐβδόμην ὧραν· ἀλλὰ βλάβαι σοβαράι. Πέμψατε ρυμουλκόν».

Πρόδηλον τῷ ὄντι ἦτο ὅτι τὸ γενναῖον 29 δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπανακάμψῃ ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν λιμένα τῆς Τουλόνης.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΧΑΡ. ἈΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΩ

Ἡ ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Σάκχαρι ! σάκχαρι ! Ἀλλά, φίλτατε ἰατρέ, ὅπου δήποτε θὰ σὰς ἐδίδον σάκχαρι. Πλὴν σεῖς οὐδαμῶς ἔχετε συστηθῆ.

— Πρὸς τί νὰ συνδέσω πολλὰς σχέσεις ; Ὅτε θὰ εἴμεθα εἰς τοὺς λιμένας τῆς Μαδαγασκάρης ἢ τῆς Σινικῆς, εἰς τί θὰ μοι χρησιμεύσῃ ἐὰν ἐμφανισθῶ εἰς εἴκοσι σμυρναϊκὰς αἰθούσας ;

— Εἰς τὸ νὰ μὴ ἀνιάτῃ ἡ νὰ μὴ νυμφευθῆτε, ὅπερ ἐπικρέμαται κατὰ τῆς κεφαλῆς σας, ἀγαπητὲ ἰατρέ. Ὅσοι, ὡς ὡς ὑμεῖς, ἔπασαν ἐντὸς οἰκογενείας, ἐχούσης νεάνιδα ἐν ὧρα γάμου, οὐδέποτε ἐξηλθον αὐτῆς ἐλεύθεροι, ἰδίως δ' οἱ ἰατροί. Διὰ τούτους εἶναι τοῦτο σχεδὸν πεπρωμένον. Πράξατε ὅμως ὅτι βούλεσθε, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀπόψε θὰ σὰς ἴδωμεν εἰς τὸν χορὸν τῶν Χάρρισων ;

— Βεβαίως ὄχι· δὲν τοὺς γνωρίζω καὶ σκέπτομαι νὰ κοιμηθῶ δώδεκα ὄλας ὧρας, ὅπως ἀνακουφισθῶ ἐκ τῆς ἀϋπνίας τῆς παρελθούσης νυκτός.

— Δὲν ἠξεύρετε τί θ' ἀπολέσητε. Ὁ Χάρρισων εἶναι ὁ μᾶλλον ἑκατομμυριοῦχος τῶν ἑκατομμυριοῦχων τῆς Σμύρνης.

— Μπα ! εἰς γέρον Σκῶτος, φανατικὸς διὰ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ! Πῶς ὁ τοιοῦτος καθαριστὴς ἐπιτρέπει νὰ χορεύωσιν εἰς τὴν οἰκίαν του ;

— Ἐπιτρέπει εἰς ἑαυτὸν καὶ τι πλέον, τοὔτέστι νὰ ἔχῃ σύζυγον, ἥτις ὑπῆρξεν ἀληθῆς καλλονή, καὶ ἀνεψιάν, ἥτις εἶναι ὄνειρον !

— Τὴν Παλαιὰν καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην. Διατί αἱ δύο αὗται πριγκήπισσαι δὲν ἦσαν εἰς τὸν χθεσινὸν χορὸν τῆς Λέσχης ;

— Τὸ εἶπετε σεῖς αὐτός. Διότι εἶναι πριγκήπισσαι. Οἴμοι ! ἐκείνη ἡ Ἥρα, ἐν ὅλῃ τῇ λάμψει τῆς ὀριμότητος, καὶ ἡ Ἐλενίτσα, ἡ μόλις ἐξεληθούσα τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς Ἀθηνᾶ, ἡ ἀναμυθῶσιν εἰς τὴν τύρβην δημοσίου χοροῦ ! Ἡκούσατε, κύριοι, τὸν ἰατρὸν ; Βιλφρών, φίλε μου, θὰ σὰς παρασύρωμεν ἀπόψε εἰς τὸν χορὸν. Θὰ ἔλθετε, θὰ ἴδετε καὶ αὔριον θὰ εἰσθε ἠττημένος, ἐρωτευμένος μὲ τὴν θεῖαν ἢ τὴν ἀνεψιάν, ἐὰν ὄχι μὲ ἀμφοτέρας. Οὕτω θὰ γείνει τοῦτο ἀποτελεῖ μέρος τοῦ κανονισμοῦ τοῦ πλοίου.

— Ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κανονισμῷ

ἄρθρα, τὰ ὅποια δὲν ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἐθνοφυλακὴν !

— Τὸ πιστεύετε ; Αὐτὸς ὁ πλοίαρχος, τοῦ ὁποίου τὸν τυραννικὸν χαρακτήρα ἀναγνωρίζει ὁμοφώνως ὀλόκληρον τὸ πλῆρωμα, οὐδαμῶς εἶναι δεσποτικὸς ἐνώπιον τῆς δεσποινίδος Ἐλενίτσας. Ἴσως δ' αὐτὸς συνετέλεσε τὸ πλεῖστον, ὅπως αὕτη μὴ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς γοητείας καὶ τῆς ἰσχύος τῆς. Εἶναι νεαρὰ βασίλισσα, πιστεύουσα ὅτι τὰ πάντα ὀφείλονται αὐτῇ, πάντες δ' ἀμιλλῶνται νὰ τῇ ἐκφράξωσι τὸ σέβας των. Κατὰ βάθος ὅμως εἶναι ἀγαθωτάτη, μικρὸν εὐφύεστατον δαιμόνιον, ἐνίοτε δὲ κακῆ.

— Καὶ ὅμως τὴν εἶπατε ἀγαθωτάτην ! ...

— Ἐκτὸς μιᾶς περιπτώσεως. Εἶναι ἐξ ὀρειγάλκου διὰ τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους κάμνει νὰ υποφέρωσι. Δὲν θὰ ἐφείδετο κόπων καὶ φροντίδων, ὅπως σῶσῃ στρουθίον ἀπὸ τῶν ὀνύχων γαλῆς καὶ δὲν δίδει ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὸν μᾶλλον τεθλιμμένον τῶν ἐρωμένων αὐτῆς. Λέγει, ὅτι τοῦτο δὲν τὴν ἀποβλέπει.

— Δὲν εἶναι χαρακτὴρ κοινὸς καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἐκινήσατε τὸ ἐνδιαφέρον μου. Ἐὰν εἶχον πρόσκλησιν...

— Δὲν πειράζει· μήπως ἔχομεν ὄλοι προσκλήσεις ; Ὁ ἀπεράσετε εἰς τὸν σωρὸν.

— Διάβολε ! θὰ ἦτο μεγάλη ἐλευθερία ἐκ μέρους μου.

— Μπα ! Εἰς τὴν Σμύρνην ! ... Φροντίσατε μόνον νὰ φθάσητε ὀλίγον ἀργά, ὅτε ἡ οἰκοδέσποινα δὲν θὰ εἶναι πρὸ τῆς θύρας.

— Ἐστῶ, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, θὰ ὑπάγω εἰς τὸν χορὸν.

Ἦτο γεγραμμένον.

Z'

Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη ὧρα τῆς νυκτός, ὅτε ὁ νεαρὸς ἰατρὸς ἀφίκετο πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς οἰκίας Χάρρισων.

Ἡ οἰκία αὕτη, κειμένη εἰς τὸ νέον μέρος τῶν παραλίων ὁδῶν, ἐκτισμένη κατὰ ρυθμὸν ἰταλικόν, μὲ τὴν πρόσοψιν φαιόχρου καὶ τὰ παράθυρα μὲ φύλλα ἐκ λεπτῶν σιδηρῶν πλακῶν, ἔβλεπεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἦτο μονόροφος καὶ εἶχεν ἕνα μόνον ἐξώστην μετὰ σιδηρῶν κιγκλίδων. Ἡ στέγη αὐτῆς, κεκαλυμμένη ὑπὸ ἐρυθρῶν κεράμων, συνετέλει, ὅπως τὸ οἰκοδόμημα ὁμοιάζῃ πρὸς ἔπαυλιν τῶν περιχώρων τῆς Γενούης.

Πυρὰ καιομένων ρητινωδῶν ξύλων ἐφώτιζον, διὰ κιτρίνου φωτός, τὴν γειτονίαν κατὰ μέσον ἀνυποδίτων καὶ ρακενδύτων ἀγυιοπαίδων μὲ τὸ βλέμμα ἀτενὲς καὶ τὸ στόμα κεχνηνός.

Τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια τοῦ ἑκατομμυριοῦχου καὶ τῆς συζύγου του ἦσαν εἰς τὸ ἰσόγειον, τὰ δὲ πρὸς ὑποδοχὴν εἰς τὴν πρώτην ὀροφὴν. Εἶναι αὕτη συνήθεια σμυρναϊκῆ, ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τῶν συχῶν

1. Ἀξιωματικοὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων ἀποκαλοῦσι λόγῳ ἀστεϊσμοῦ, ἐθνοφυλακὰς τὸν ἰατρὸν, τὸν μηχανικὸν καὶ τὸν ἐπιμελητὴν.

σεισμῶν. Ὁσάκις ὁ σεισμός ἀνατινάσσει τὰς ἀπὸ τῶν τοίχων ἠρτημένας εἰκόνας καὶ κινεῖ τοὺς κωδωνίσκους, εἶναι εὐάρεστον νὰ εὐρίσκηται τις εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἀνοίγων μόνην τὴν ἐξώθυραν.

Ὁ Μαυρίκιος, ὅστις ἐγίνωσκε τὸ Λονδίνον, εἰσελθὼν εἰς τὸν πρόδομον, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε μετενεχθῆ εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν Βελγρὰδία. Τὰ πάντα ἦσαν ἀγγλικὰ, τὰ τε ἐπιπλα, οἱ τάπητες καὶ οἱ θεράποντες, ἐπίσης τὸ ἀόριστον ἄρωμα, ὅπερ φέρεται μεθ' ἑαυτοῦ ὅπου δῆποτε πᾶς κομψὸς πολίτης τῆς Ἀγγλίας. Ἐνῶ ἀπέβαλλε τὸν μανδύαν του, ἔσχεν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσῃ μίαν αἰθουσαν μεγίστων διαστάσεων καὶ εὐρυτάτην κλίμακα ἐκ μαρμάρου, ἡμιεκαλυμμένην ὑπὸ ἀνθῶν καὶ φύλλων. Ἀριστερὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς κλίμακος διεκρίνετο τὸ δωμάτιον τῶν κυριῶν, πλήρες ἐπανωφοριῶν παντὸς χρώματος καὶ κεκοσμημένον ὑπὸ δύο κατόπτρων, εἰς τῶν ὁποίων τὸ ἕτερον ἀντικατωπτρίζετο, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὸ θελκτικώτερον πρόσωπον ἐξ ὧν ὁ Μαυρίκιος δὲν εἶχεν ἴδει πρὸ πολλοῦ.

Ἡ ὥραία ἀγνωστος, ἀναμφιβόλως βραδύνασα προσκεκλημένη, ἔριπτε τὸ τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ στολιγμοῦ τῆς, ἐνῶ ἠλικιωμένη κυρία, καταγωγῆς προφανῶς ἀγγλικῆς, περιέμενε ἀπαθῆς τὴν στιγμήν τοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ.

Ἡ νεῆνις, ὀρθία ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου καὶ στρέφουσα τὰ νῶτα πρὸς τὸν Μαυρίκιον, ἐδείκνυεν αὐτῷ, χωρὶς νὰ το ἐννοῆ, ἐνῶ ὕψονε τοὺς βραχιόνας, ὅπως διορθώσῃ τὴν κόμην τῆς, σῶμα ἀξιοθαύμαστον, γοητευτικόν. Τὸ εὐεϊδὲς πλᾶσμα προσεμειδία εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κατόπτρου ἀναπαρισταμένην χαρίεσσαν εἰκόνα καί, μετὰ τὸσον καλῆς συντροφίας εὐρισκόμενον, δὲν ἐφαίνετο ἀνυπόμονος νὰ προσέλθῃ πρὸς τοὺς χορευτάς, οἵτινες περιέμενον αὐτὴν εἰς τὴν ἄνω ὀροφὴν.

Ἡ κλίμαξ καὶ ὁ πρόδομος ἦσαν ἔρημα, διότι πάντες οἱ προσκεκλημένοι εἶχον συνέλθει καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐσκέπτετο εἰσέτι ν' ἀπέλθῃ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου — εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μαυρίκιος — ἐὰν κρίνω ἐκ τοῦ πρώτου τούτου δείγματος, ἡ οἰκοδέσποινα δὲν κάμνει κακὴν ἐκλογὴν τῶν προσκεκλημένων τῆς.

Ἐνῶ δ' αἱ δύο κυρίαι ἐξήρχοντο τοῦ δωματίου :

— Δεσποινίς — εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ὑποκλίνων πρὸ τῆς νεωτέρας — ἴσως σπεύδω πολύ, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον μέσον. Ἐὰν ἐτόλμων νὰ αἰτήσω παρ' ὑμῶν ἓνα στρόβιλον πρὶν ἢ ἐμφανισθῆτε ἐκεῖ ἐπάνω...

— Κύριε — ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις μετ' ἀφελείας καλῶς ἀναθεραμμένου προσώπου — νομίζω ὅτι τώρα πρῶτον σὰς βλέπω.

— Τότε ἐπιτρέψατέ μοι, δεσποινίς — ἀπήντησεν ὁ Μαυρίκιος — νὰ παρουσιασθῶ μόνος μου. Εἶμαι ὁ ἰατρός Βιλφερῶν τοῦ γαλλικοῦ προσκόπου «Δυμῶν δ' Οὐρβίλ».

Ἡ νέα προσέβλεψε τὸν ἰατρὸν μετ' αὐξήσεως ἐκπλήξεως.

— Ἀλλὰ, κύριε, πῶς συνέβη νὰ μὴ συναντηθῶμεν ποτέ, οὔτε ν' ἀκούσωμεν τὸ ὄνομα ὑμῶν ;

— Ἡ ἐξήγησις εἶναι εὐχερής, ἐὰν δὲ καταδεχθῆτε νὰ μὴ με προδώσῃτε. . . Διότι ἀκριβῶς ἐθίξατε ἐν μυστικόν μου.

— Ὡ! ὦ! κύριε, πολὺ εὐκόλως ἀποκαλύπτετε τὰ μυστικά σας. Τούλάχιστον μὲ γνωρίζετε ;

— Οἱμοὶ ! ὄχι. Ἐντὸς ὀλίγου θέλω παρουσιασθῆ ὑμῖν ἐπισήμως. Ἐν τῷ μεταξῷ ὅμως δύνασθε νὰ μοι παράσχητε μεγίστην ἐκδούλευσιν, δηλαδὴ νὰ μοι δώσῃτε τὸν βραχιονά σας, ὅπως εἰσέλθω εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ. Ἰδοὺ μεταξὺ ἡμῶν τὸ μυστικόν μου, ἢ πρόσκλησίς μου δὲν εἶναι κανονικὴ, ἐὰν δ' ἡ κυρία. . . ἡ κυρία...

— Χάρρισων. Φρονῶ, κύριε, ὅτι ὠφείλατε νὰ μάθητε τούλάχιστον τὸ ὄνομα αὐτῆς. Δὲν τὴν ἴδετε ποτέ ;

— Οὐδέποτε. Οἱ συναδέλφοί μου μ' ἐβασάνισαν νὰ ἔλθω ἐνταῦθα. Μοὶ ἐξύμνησαν τὸσον τὰ θαυμάσια τοῦ χοροῦ, τοῦ δαίπνου, τῆς ἀνεψιάς...

— Ὁμολογῆσατε, κύριε, ὅτι ὁ δαίπνος σὰς ἔκαμε ν' ἀποφασίσῃτε.

— Τῆ ἀληθεία, ὄχι ! Εἶναι ἡ ἀνεψιά ἢ μᾶλλον ἦτο ἡ ἀνεψιά. Ἀφοῦ ὅμως εἶδον ὑμᾶς.

Εἶχον φθάσει εἰς τὸ ἄνω πάτωμα.

— Κύριε — εἶπεν ἡ ἀγνωστος, προσβλέπουσα τὸν Μαυρίκιον μετ' ἠθους ὀλίγον σκωπτικοῦ — μὲ κολακεύετε πολύ. Ἀφοῦ ὅμως ἴδῃτε τὴν Ἐλενίτσαν, θὰ μεταβάλητε γνώμην. Καὶ ἀφοῦ τῆ ὀμιλήσῃτε...

— Δὲν θὰ τῆ ὀμιλήσω, ἐὰν, πρὸς ἀμοιβὴν, μοὶ παράσχητε τὴν τιμὴν νὰ χορεύσω μεθ' ὑμῶν τὸ κοτιλλόου...

— Δὲν ἀπαιτῶ νὰ φανῆτε τὸσον σκληρὸς πρὸς τὴν ἀτυχῆ νέαν. Ἄλλως, τούλάχιστον ἐξ εὐπροσηγορίας, ὀφείλετε νὰ συνδιαλεχθῆτε ὀλίγον μετ' αὐτῆς, ἐρχόμενος πρῶτην φορὰν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς !

— Πρῶτην καὶ τελευταίαν. Δὲν θὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην δὲν συχναῶς εἰς τὰς συναστροφάς.

— Τόσον τὸ χειρότερον διὰ τὰς συναστροφάς πλὴν ποτὲ δὲν ἤξεύρομεν...

Ὁ Μαυρίκιος ἤρχιζε ν' ἀνησυχῆ. Ἡ νέα, τῆς ὁποίας ὁ ὄρατος βραχιὼν ἔθλιβεν ἐλαφρῶς τὸν ἰδικόν του, ἐφαίνετο σκώπτουσα αὐτόν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰς νεῦμα τῆς ἀγνώστου, τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἤρθη καὶ εἰσηλθον ἐντὸς εὐρυτάτης αἰθούσης, κομψότατα ἐπιπλωμένης, ἀλλὰ πολὺ πλουσίας καὶ ὑπερπλήρους. Μόλις εἶχε τελειώσει εἰς τετρακόρος. Ὁρθία ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, κυρία εὐειδεστάτη εἰ καὶ ὀλίγον εὐσαρκος, συνδιελέγετο μεθ' ὀμίλου ἀνδρῶν.

— Ἰδοὺ — εἶπεν ἡ συνοδὸς τοῦ Μαυρικίου, ὑποδεικνύουσα αὐτὴν διὰ τοῦ βλέματος — ἰδοὺ ἡ κυρία Χάρρισων.

— Ἡ μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν ὁμοιότης, ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν, ἦτο τοιαύτη,

ὅστε ὁ ἰατρός, παραβλὼν αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας, ἀφῆκε τὸν βραχιόνα τῆς νεάνιδος καί, προσκλίνας βαθέως ἐνώπιον αὐτῆς, εἶπε :

— Δεσποινίς, μαντεύω τὸ μέγα λάθος μου· εἶμαι εἰς τὴν ὑμετέραν διάκρισιν. Πλὴν ἐπιτρέψατέ μοι μόνον ν' ἀπέλθω πρὶν ἢ ἡ κυρία θεῖά σας διατάξῃ νὰ με ἀποβάλωσιν ὡς παρέμβλητον.

— Πολὺ ἀργά — εἶπεν ἡ Ἐλενίτσα. Παρατηρήθημεν καὶ θὰ ἐφαινόμην ὡς ἐκτεθεισα μετ' ἀγνώστου. Ἐμπρός, κύριε, δέον νὰ κενώσῃτε τὸ ποτήριον. Θάρρος ! Ἐλθετε νὰ σὰς παρουσιάσω πρὸς τὴν θεῖαν μου.

Κατὰ πρῶτην ὄψιν, ἡ κυρία Χάρρισων ἐνέφαινε πρόσωπον ἐντελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν εὐτυχές. Ἐφαίνετο προσωποποιούσα, φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς, τὴν ἡδονὴν τοῦ ζῆν. Τὰ πορφυρὰ χεῖλη, οἱ λάμποντες ὀφθαλμοί, οἱ λευκότετοι ὀδόντες, τοὺς ὁποίους συχνάκις ἐδείκνυεν, ἦσαν ἐνδείξεις υγιείας καὶ τῆς ἀξιοζηλεύτου καλῆς διαθέσεως, ἣν γεννᾷ ἡ ἀπουσία πάσης ἀνησυχίας καὶ πάσης ὑλικῆς δυσχερείας.

Ἡ Ἀθηνᾶ, δευτερότοκος ἐκ τῶν τεσσαρῶν θυγατέρων τοῦ τραπεζίτου Βαρκασιᾶρ, πασῶν θαυμασιῶς ὠραίων, ἐστερημένη περιουσίας, εἶχε γοητεύσει τὸν σύζυγόν τῆς, ἔνα τρις ἑκατομμυριοῦχος καὶ δις καὶ πλέον πρεσβύτερον αὐτῆς Σκῶτον, διὰ τε τῆς φαιδρότητος καὶ τῆς ἐξόχου καλλονῆς αὐτῆς. Ὁ κύριος Χάρρισων, ὅστις οὐδέποτε ἐγέλα δι' ἴδιον ἑαυτοῦ λογαριασμόν, οὐδεμίαν μουσικὴν εὐλόγως ἐξετίμα ἀνωτέραν τοῦ γέλωτος ὠραίας εὐτυχοῦς γυναικός. Ὡς πρὸς δὲ τοῦτο δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἀντήμειβεν ὑπερβαλλόντως τὸν γέροντα Σκῶτον. Ἡ μείζων ἡδονή, ἣν ἡδυνατό τις νὰ προξενήσῃ αὐτῇ, δὲν ἦτο νὰ τὴν θαμβώσῃ διὰ τῆς εὐφυίας του, οὐδὲ νὰ τὴν μεθύσῃ δι' ἐπαίνων, ἀλλὰ νὰ κάμῃ αὐτὴν νὰ γελάσῃ. Εἶχεν ἀνάγκην νὰ γελά, ὡς ἄλλοι τῆς κινήσεως, ὅπως ὦσιν ὑγιεῖς.

Κατὰ φυσικὸν λόγον, ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἀνεψιάς εἶχεν ἐπηρεασθῆ ὑπὸ τῆς μετὰ τῶν συγγενῶν τῆς συμβιώσεώς τῆς. Ὁρφανὴ ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ἠλικίας, εἶχε προσληφθῆ παρὰ τοῖς Χάρρισων, οἵτινες ἦσαν ἄτεκνοι. Δύο τινὰ μόνον εἶχον ζητήσῃ παρ' αὐτῆς, νὰ ἦναι εὐτυχῆς καὶ νὰ το δεικνύη. Ἐφαίνετο δὲ τῷ ὄντι φαιδρὰ, ἀλλ' ἦτο δυσχερὲς νὰ εἴπῃ τις τί ἦσθαινετο ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας τῆς.

Εἰς τὴν Γαλλίαν οἱ τρόποι τῆς δεκαεπταετιδος ἐκείνης νεάνιδος θὰ ἐφαίνοντο ἀνησυχαστικοί· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι εἶχεν ἀνατραφῆ κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον καὶ ὅτι εἰς τὴν Σμύρνην αἱ σύζυγοι δεκαπέντε καὶ ἡμίσεος ἐτῶν ἠλικίας δὲν εἶναι σπάνιαι. Ἄς προσθέσωμεν δ' ὅτι ἡ Ἐλενίτσα ἦτο τὸ εἰδωλον πάντων τῶν ξένων, οἵτινες ἐλάτρευον αὐτὴν πλειότερον καὶ αὐτῶν τῶν θετῶν γονέων τῆς, καὶ ἄς εὐχηθῶμεν εἰς τὰς δυναμένας νὰ ἐπικρίνωσιν αὐτὴν μητέρας νὰ ἔχωσι θυγατέρας ὡς αὐτὴν, κατὰ βάθος σοβαρὰς καὶ ἱκανὰς νὰ προφυλάττωσιν αὐταῖς αὐτάς.

Παρ' ὀλίγον ἐλησμόνου τὴν δεσποινίδα Νάνσυ Γουόδφωλ, τὴν παιδαγωγὸν τῆς Ἐλενίτσας, ἣτις παρηκολούθει αὐτὴν ὡς ἡ σκιὰ τὸ σῶμα καὶ ἣτις ἐγέλα ὀλιγώτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ κυρίου Χάρρισων.

Ἡ καλλιτέρα στιγμή τῆς ἐσπερίδος διὰ τὴν Ἀθηναῖν ὑπῆρξεν ἐκείνη, καθ' ἣν ἡ ἀνεψιά της παρουσίασεν αὐτῇ τὸν Μαυρίκιον καὶ τῇ διηγήθη τὴν πρώτην συνάντησίν των. Ἡ φαιδρὰ κυρία Χάρρισων ἐγέλασε τόσο, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ της ὑγράνθησαν καὶ οἱ λευκότατοι ὤμοι αὐτῆς ἐχρωματίσθησαν ἐλαφρῶς. Ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ὁ νεαρὸς ἰατρός ἐγένετο ὁ εὐνοούμενος τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ ὁ ἥρωσ τῆς ἐορτῆς. Τούλάχιστον ἐκεῖνος δὲν εἶχεν ἔλθει ὡς τόσο ἄλλοι! Εἰς τὸν δεῖπνον, παρατεθέντα ἐπὶ κεχωρισμένων ἀλλήλων τραπέζων, ἡ Ἀθηναῖα ἠθέλησε τὸν ἰατρὸν εἰς τὴν τράπεζάν της, ὁ δὲ Χάρρισων, ὅστις περιεφέρετο ἀπὸ ὀμίλου εἰς ὄμιλον, διέταξε καὶ προσήνεγκον αὐτῷ πολλάκις καμπανίτην, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν εὐθυμον. Ὁ Μαυρίκιος ἦτο ἀφηρημένος, ἔμφροντις, παρετήρει, εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐστιατορίου, ἕνα ἀυχένα μελαγχροινόν, εἰσέτι ὀλίγον ἰσχνόν, ἐξόχως κομψόν καὶ στηρίζοντα μικρὰν κεφαλὴν ἐλληνικοῦ ἀγάλματος, ἐστεμμένην διὰ βαρῶν βοστρύχων, μελανῶν ὡς τὸν ἔβενον.

Ἐπὶ τὸν ἔβενον, ἠγγικεν ἡ ὦρα τοῦ κοτιλλίου, οὕτω δ' ἠδυνήθη νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς Ἐλενίτσας.

— Σὰς εἰδοποιῶ — εἶπεν αὐτῷ ἡ νεανίς — ὅτι δὲν θέλω νὰ κουρασθῶ. Ἀπεποιήθην νὰ διευθύνω τὸ κοτιλλίον, διότι εἶμαι ὀκνηρά, καὶ δὲν ἠθέλησα ν' ἀναλάβω προηγουμένως ὑποχρεώσεις, διότι πιστεύω εἰς τὸ πεπρωμένον.

— Οὐδέποτε ὅσον ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος. Ἦμην ἤδη κατὰ τὸ ἡμισυ τοῦρκος, ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι αὖριον θὰ φορέσω τὸ σαρίκι φαντάσθητε ὅτι σήμερον τὴν πρωΐαν δὲν ἠθελον νὰ ἔλθω εἰς τὸν χορόν!

— Πῶς συμβαίνει, ὅτι πρὸ τῶσων ἐβδομάδων, καθ' ἃς εἴσθε εἰς τὴν Σμύρνην, δὲν ἦλθετε εἰς τὴν οἰκίαν μας; Δὲν ἀρμόζει νὰ ἐπαινέσω ἐγὼ τὴν αἰθουσαν τῆς θείας μου, ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, εἶναι ἀνταξία ἄλλων.

— Ἄ! δεσποινίς, εἶμαι ἄγριος.

— Ἄγριος κακοχρωματισμένος. Δὲν γνωρίζετε τίνα εἰς τὴν Σμύρνην;

— Εἶχον μίαν συστατικὴν διὰ τὴν οἰκογένειαν Λεωνίδου. Μὲ ὑπεδέχθησαν φιλοφρόνως, μὲ προσεκάλεσαν νὰ τοὺς ἐπισκέπτωμαι συχνάκις, ἐπειδὴ δ' εἶμαι, τὸ ἐπαναλαμβάνω, λίαν ὀκνηρός...

— Ἀλλὰ τότε, κύριέ μου, δὲν εἴσθε ἄγριος, ἀλλὰ ναυαγός! Τίς οἶδεν ὅμως ἐὰν αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν ποθεῖτε τὴν ὕψαλον τῆς ὁδοῦ τῶν Ρόδων, φωτιζομένην ὑπὸ τοῦ μειδιάματος τῆς ὠραίας Ἀννέττας;

— Τὴν γνωρίζετε;

— Τὴν συναντῶ ἐνίοτε καθ' ὁδόν, ὑποθέτω ὅτι μισεῖ ἐγκαρδίως τὴν θεΐαν

καὶ ἐμέ. Σὰς συμβουλεύω ὅμως νὰ μὴ καυχῆσθε πρὸς αὐτὴν διὰ τὴν παρεκτροπὴν σας τῆς ἐσπέρας ταύτης. Πλὴν μία φορὰ δὲν ἀποτελεῖ συνήθειαν καὶ θὰ σὰς συγχωρήσωσιν, ἐὰν καταγγελοῦσθε, ἀφοῦ, ἐπὶ τέλους, ὡς το εἶπατε, δὲν θὰ θέσατε πλέον τὸν πόδα εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην.

Δυστυχῆς Ἀννέττα! Ὅτε ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησε, δηλαδὴ ὅτε τὰ τετράχορδα ἔπαυσαν, ὁ Μαυρίκιος εἶχεν ἀπαρνηθῆ αὐτὴν τρίς.

Ἡ

Ὅτε, μετὰ τινὰς ὥρας ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ χοροῦ, ὁ υἱὸς τοῦ διασήμεου ἰατροῦ ἠγέρθη τῆς ναυτικῆς κλίνης του, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐδέησε νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς ἑαυτόν, ὅτι εἶχε παγιδευθῆ. Ἐπάλαισεν ὅμως, διότι ἀφίκετο εἰς τὴν πρώτην περιόδον τῆς νόσου, καθ' ἣν δὲν θέλει τις νὰ ἦναι ἀσθενής. Ἀπηύθυνεν ἑαυτῷ ὠραιότατας ἀγορεύσεις, ἐπεκαλέσθη τὴν κρίσιν του, τὸ αἶσθημα, τὴν φιλοσοφίαν, πιστεύω καὶ αὐτὴν τὴν ιδιότητα τοῦ ἰατροῦ. Ἄγνων δ' ἐν τέλει πρὸς τίνα ἄγιον ν' ἀποταθῆ, ἠθέλησε νὰ γελοιοποιήσῃ ἑαυτόν, τὸ ὅποιον μόνον ἐπέτυχεν αὐτῷ πολλάκις εἰς ὁμοειδεῖς περιστάσεις, ἀλλ' ἦττον σπουδαίας.

— Ἀνόητε, μωρέ, βλάξ. Ἐρωμένη κομψιάς. Ἐραστὰ μυθιστορικέ! Λοιπόν, δὲν εἶδες τίποτε; Τώρα πρῶτον ἀπαντᾶς μίαν ὠραίαν νέαν εἰς τὸν χορόν; Δὲν ἐχόρευσας, δὲν ἐδείπνησας, δὲν ἔπαιξας μουσικὴν καὶ δὲν ἐξαχάρωσες μάλιστα εἰς τὴν οἰκίαν σου μετὰ πλείστων δεσποινίδων τόσο ὠραίων; ...

— Ὡ! διεμαρτύρετο ὁ κατηγορούμενος — ὄχι, ὄχι τόσο ὠραίων! ... Δὲν εἶναι ἀληθές.

— Λοιπόν, ἔστω. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους εἶχες προειδοποιηθῆ. Δὲν εἶσαι συγγνωστός οὔτε λόγῳ τῆς ἐκπλήξεως.

— Δὲν μοι εἶχον εἶπει, ὅτι θὰ εὕρισκον αὐτὴν πρὸ τῆς κλίμακος; εὗρέθην ἀπροφύλακτος. Ἐὰν ἔβλεπον αὐτὴν εἰς τὴν ὠρισμένην αὐτῇ θέσιν διὰ τὴν μάχην, πλησίον τῆς θείας της, ἐὰν μ' ἐπαρουσίαζον πρὸς αὐτὴν καθ' ὅλους τοὺς κανόνας, κοινῶς, θὰ ἐχαιρέτων ὑποκλινῶς καὶ θὰ τῇ ἔλεγον: «Εἶμαι εἰσέτι ἐν καιρῷ νὰ αἰτήσω ἕνα στρόβιλον; — Λυπούμαι, κύριε, ἀλλὰ μόνον τὸν εἰκοστὸν δεύτερον ἔχω». Καὶ θὰ ἐτελεῖται. Πλὴν ἐκείνη ἢ ἢ κλίμαξ... ἐκείνη ἢ κλίμαξ!

— Ἐνδοξος ἀνάμνησις! Ὅλιγον ἐγέλασαν μαζύ σου.

— Δὲν ἐγέλασαν ἀρκετὰ! Διατί νὰ μὴ δύναμαι ἀπόψε, αὖριον, ὀλόκληρον ἔτος, ν' ἀνέρχωμαι ἐκεῖνας τὰς βαθμίδας μετὰ τὸν θεῖον βραχίονά της ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, ἀκρωμένους τὸν ἀργυρόρηχον γέλωτά της, προσφέρων τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ βέλη τῶν ἀσυγκρίτων ὀφθαλμῶν καὶ λέγων αὐτῇ: «Κτύπα, ἀλλὰ βλέπε με!»

— Τώρα ἔχομεν καὶ ποίησιν! Μαυρίκιε, φίλε μου, ἀπώλεσθης. Δὲν εἶσαι πλέον ἀνὴρ, δὲν εἶσαι πλέον παρισινός,

δὲν εἶσαι πλέον ἰατρός! Εἶσαι, τὸ πολὺ, βοηθὸς ἐπαρχιακοῦ φαρμακείου.

Ἐνῶ ὁ Μαυρίκιος Βιλφερὸν ἀπήγγελλεν ἑαυτῷ ἐνδομύχως τοιοῦτον παραινετικόν, ἡ Ἐλενίτσα ἀφυπνίζετο ἐν τῷ κομψῷ παρθενικῷ κοιτῶνί της. Ἐπασχεν ἐξ ἰσχυρᾶς ἡμικρανίας; τοῦτο ἀπέμεινεν αὐτῇ, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐκ τοῦ χοροῦ τῆς προτεραίας.

Ἐσήμανε τὸν κωδωνίσκον, ὅπως καλέσῃ τὴν θαλαμηπόλον, καὶ ἠγέρθη, φρονούσα ὅτι ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ κίνησις θὰ τὴν ὠφέλουν. Περιβληθεῖσα λοιπὸν μάλλινον κοιτωνίτην, ἠρώτησεν ἐὰν ἔφερον ἐπιστολάς της. Οὐδεμίαν. Αἱ ἐπιθεωρήσεις, αἱ εἰκονογραφημένοι ἐφημερίδες; Δὲν εἶχον φθάσει. Τὸ εὐρωπαϊκὸν ταχυδρομεῖον καθυστέρει. Τί καιρός; Βροχὴ καὶ ἀνεμος.

— Τί ὠραία ἡμέρα; Ἡ ἐπιούσα τῶν χορῶν, Καίτη, δὲν εἶναι ὀχληρά;

Ἡ νεαρὰ Ἰρλανδὴ θαλαμηπόλος, ἣτις εἶχε διέλθει τὴν νύκτα διορθούσα τὰ σχισθέντα κοσμήματα τῶν ἐσθήτων καὶ ἦτο κατακόπος, ἀπεκρίθη μετὰ πεποιθήσεως:

— Ὡ! ναί, δεσποινίς.

— Τί θὰ ἔπραττες εἰς τὴν θέσιν μου;

— Θὰ κατεκλινόμην ἐκ νέου καὶ θὰ ἐκοιμώμην μέχρι τῆς ἕκτης τῆς ἐσπέρας. Εἶναι τόσο εὐάρεστον νὰ κοιμᾶται τις!

— Εἶναι εὐκόλον νὰ τὸ λέγῃ τις!

Πῶς νὰ κοιμηθῶ μετὰ τὴν ἡμικρανίαν; Νομίζω, ὅτι ἔχω ὀλόκληρον οἰκίαν ἐπὶ τῶν ὤμων μου.

Ἡ Καίτη ἠνέφξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ προσέβλεψε τὴν μικρὰν κυρίαν της, ὡς ἐὰν ἀληθῶς προσεδόκα νὰ ἴδῃ πραγματικὴν ἐπὶ τῶν ὤμων της οἰκοδομὴν μὲ παράθυρα καὶ ἐξώστας.

— Ὅπως δὴποτε μίαν ὠραίαν οἰκίαν! — εἶπε μετ' ἀφελοῦς θαυμασμοῦ. Εἶτα δὲ προσέθηκε μὲ φωνὴν ταπεινοτέραν, σχεδὸν μυστηριώδη: — Ἐὰν ἡ δεσποινίς ἤθελε νὰ ἴδῃ τὴν Εἰρήνην...

— Εἶναι ἐδῶ;

— Ναί, δεσποινίς. Εἶναι ἀπὸ τὸ πρῶτ' εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου διηγεῖται τί λέγουσιν εἰς τὴν πόλιν διὰ τὸν χορόν.

— Καλὰ, ἄς ἔλθῃ.

Μετὰ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ παράδοξον πλάσμα εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῆς Καίτης, ἣτις παρετήρει αὐτὴν μὲ τίνα δεισιδαίμονα φόβον.

Εἰρήνη — εἶπεν ἡ Ἐλενίτσα ἑλληνιστί, διότι ἡ γραῖα μόνην ταύτην τὴν γλῶσσαν ἐλάλει — ἔχω δυνατὴν κεφαλαλγίαν.

Ἡ Εἰρήνη ἐξέβαλε συνήθη αὐτῇ ὑπόκωπον μνηκυσθόν.

— Ἄ! δὲν εἶναι περίεργον. Σὰς ἐμάτρισαν μὲ τὴν ζήλειαν τους. Δὲν εἶναι ἀλήθεια πῶς ἠμποροῦν νὰ σὰς φάγουν μὲ τὰ φθονερά βλέμματά των;

— Ἴσως — ἀπεκοίθη μειδιώσα ἡ νεανίς. Νομίζω, ὅτι μ' ἐθαύμασαν ὀλίγον, ἀλλ' ὄχι μόναι αἱ γυναῖκες.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Ἐν τοῖς μικροῖς χωρίοις εὐκόλως μανθάνονται, μαντεύονται τὰ πάντα. Καὶ πρὶν ἢ σκεφθῆς τι, ὀλόκληρον τὸ χωρίον διεισέδου εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας σου καὶ γνωρίζεις πᾶν ὅ,τι διανοεῖσαι καὶ πρὶν ἢ ἀκόμη τὸ ἐννοήσης. Δὲν εἶναι δὲ καὶ πολὺ δύσκολον τὸ πρᾶγμα. Τὰ γραῖδια τῶν χωρίων ἔχουσι πείραν ἀπαιστον καὶ διορατικότητά μὴ ἀπατωσαν. Πιθανὸν αἱ χωρικά γραῖδια ὑπερτεροῦσι κατὰ τὴν ποιητήριαν τὰς ἐν ταῖς πόλεσι συνηλικιώτιδας. Καὶ ἴσως οὐχὶ ἀδίκως ἔχουσι περὶ τόσων πραγμάτων νὰ σκεφθῶσιν αἱ τελευταῖαι, ὥστε δὲν ἔχουσι τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ ἐξασκῶσι τὴν διὰ τῶν χρόνων κτηθεῖσαν πείραν. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς τὸ χωρίον ἔλευσιν τοῦ Δημητρίου διεθρουλεῖτο ὑποκώφως τὸ προσεχὲς συνοικέσιον τοῦ Δημητρίου καὶ τῆς Μαρίας. Πάντες ἐγίνωσκον τοῦτο, πλὴν τῶν ἀμέσως διαφερομένων. Μόνοι οὗτοι ἔζων ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τῶν περὶ αὐτούς. Αἱ δὲ γραῖται διέβλεπον πρόθεσιν πρὸ καιροῦ μελετωμένου συνοικεσίου. Εἶναι ὅμως ἀληθὲς ὅτι οὐδεὶς ἢ οὐδεμία τῶν συγχωρίων τοῦ Δημητρίου εὕρισκεν ἀνάρμοστον τὸ συνοικέσιον τοῦτο.

Εἰς τὰ χωρία, καὶ μάλιστα τὰ μικρά, τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, ὅσον πλουσία καὶ ἂν ἦναι γυνὴ τις, κατ' ἔθιμον τοῦ τόπου, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου λαμβάνει λάγνην ἢ τινα καὶ ἔρχεται εἰς τὴν μοναδικὴν βρύσιν τοῦ χωρίου καὶ πληροῖ αὐτὴν ὕδατος. Ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ὑδροφορίας ταύτης εἶναι οὐχὶ νὰ φέρωσι τὸ ἀναγκαῖον τῆ οἰκίᾳ ὕδωρ, ἀλλὰ νὰ ἔχωσιν εὐπρόσωπον ἀφορμὴν νὰ συναθροισθῶσι πᾶσαι αἱ γυναῖκες τοῦ χωρίου ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ νὰ ἀρχίσωσι τὴν κουβένταν, ἣτις—εὐκόλως ἐννοεῖται—δὲν εἶναι πάντοτε σύντομος. Γεμίζουσι λοιπὸν τὰς λαγῆνας καὶ κάθηνται εἰς τοὺς περὶ τὴν βρύσιν ἐπίτηδες τοποθετημένους λίθους, κρατοῦσαι δὲ τὸ σχοινίον τῆς λαγῆνου αὐτῶν ἀρχονται τῆς λεσχηνείας. Οὐδέποτε δὲ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται εἰς τὰς κόρας νὰ ἀναμιχθῶσιν εἰς τὴν ὁμιλίαν ταύτην τῶν ὑπάνδρων γυναικῶν. Ἐνταῦθα δὲ συναρμολογοῦνται διάφοροι συνδυασμοὶ μελλόντων συνοικεσίων, ἀναγγέλλονται αἱ εὐάρεστοι ἢ δυσάρεστοι εἰδήσεις τῶν ἐν τῇ ξένη συμπολιτῶν, σχολιάζονται τὰ διάφορα γεγονότα τοῦ χωρίου, ἢ εὐδοκίμησις τῶν ἀγρῶν καὶ ἀμπελῶν καὶ τέλος πᾶσα ἐκείνη ἢ ἀτελεῖς τῆς μικρολογίας τῶν γυναικῶν, ἣτις ὡς εἶδος ψιλικῆ μικροῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον θέμα αὐτῶν. Ἡ μήτηρ τοῦ Δημητρίου οὐδένα λόγον εἶχε νὰ μὴ μετέχη τῶν συνελύσεων τούτων, τοσοῦτ' ἄλλο νῦν,

καθ' ὅσον εἶχεν υἱὸν καὶ υἱὸν τοιοῦτον, ὃν πᾶσα μήτηρ τοῦ μικροῦ χωρίου μετὰ ζηλοτυπίας, δικαιολογησίμου ἄλλως, ἔβλεπε· δὲν εἶχε κόρην ὥστε νὰ τρέχη νὰ ζητῆ γαμβρόν, ἔπρεπεν οἱ ἄλλοι νὰ ἔλθωσι νὰ παρακαλέσωσιν αὐτήν, νὰ τῆς κάμωσι διαφόρους ὑποσχέσεις καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ ἀπόλυτος κυρία νὰ ἐγκρίνη ἢ μὴ τὰ προτεινόμενα. Πολλάκις ἡ φιλόπονος Μαρία, ἐρχομένη νὰ λάβῃ ἀπὸ τῆς πηγῆς τοῦ χωρίου τὸ ἀναγκαῖον τῆ οἰκίᾳ αὐτῆς ὕδωρ, εἶχε κινήσει τὴν συμπάθειαν τῆς μητρὸς τοῦ Δημητρίου, οὐχὶ δὲ ὀλίγας αὐτὴ εἶχε προορίσει καθ' ἑαυτὴν τὴν Μαρίαν ὡς τὴν μέλλουσαν νύμφην τῆς, μάλιστα δὲ εἰς τὰς στενωτέρας συγγενεῖς τῆς πολὺ πρὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ Δημητρίου, ὁσάκις συνέπιπτε λόγος περὶ τῆς ὠραίας Μαρίας, ἀντὶ νὰ λέγῃ τὸ ὄνομά τῆς, ἐκάλει αὐτὴν *Κελλὴν κηζηνῆς* (ἡ μέλλουσα νύμφη μας). Φρόνιμος ὅμως γυνὴ καὶ φιλόστοργος μήτηρ οὖσα, ὡς εἶπομεν, δὲν ἤθελε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησιν αὐτῆς εἰς τὸν φίλον υἱὸν· τούτου ἕνεκα οὐδὲ λέξιν ἐξεστόμωσεν. Ἄλλ' ἀπ' ἧς ἡμέρας διήλθε τοῦ πνεύματος αὐτῆς ὅτι δυνατὸν ἡ Μαρία νὰ γείνη σύζυγος τοῦ υἱοῦ τῆς, πάντοτε παρηκολούθει αὐτὴν διὰ τοῦ προσεκτικοῦ μητρικοῦ βλέμματος, ὅπερ οὐδὲν ἀποβλέπον τὴν εὐτυχίαν τοῦ τέκνου αὐτῆς διαφεύγει, ἀδιαλείπτως δὲ καὶ μετ' εὐχαριστήσεως ἐκάστοτε ἀνεκάλυπτε καὶ νέαν ἀρετὴν τῆς καλῆς *Κελλὴν κηζηνῆς*. Ὅθεν οὐχὶ δυσκρέστως ἔβλεπεν ὅτι καὶ ὁ Δημήτριος ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἦθ' ἀνάετο μεγαλειότεραν πρὸς τὴν Μαρίαν συμπάθειαν καὶ ἐγένοντο τὰ πρῶτα μεμακρυσμένα μεταξὺ τῶν γονέων ἀμφοτέρων τῶν μελλονύμφων προανακρούσματα μέλλοντα νὰ ἀποληξῶσιν εἰς μοζάρτειον ἁρμονίαν.

*

*

Ἡ προσοχὴ τοῦ Δημητρίου, ἀπᾶξ μετὰ συμπαιθείας ἰδόντος τὴν Μαρίαν, δὲν ἀπεσπᾶτο πλέον ἀπ' αὐτῆς. Πολλάκις παρηκολούθει αὐτὴν διὰ τῶν βλεμμάτων διερχόμενην μετὰ χάριτος πρὸ αὐτοῦ καὶ μεταβαίνουσαν εἰς τὴν βρύσιν τοῦ χωρίου μετὰ τὴν λάγνην ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ κομίζουσαν τὸ διὰ τὴν οἰκίαν τῆς ἀπαιτούμενον ὕδωρ, βεδίζουσαν πρὸ αὐτοῦ μετ' ἀφειλείας παιδικωτάτης μετὰ τῶν ὀπισθεν πεπατημένων ὑποδηματίων τῆς, ἅτινα ἐπέτρεπον νὰ διαφαίνωνται τορνευτὰ σφυρὰ καὶ μικροσκοπικὸς πούς, ἐπιχαρίτως δὲ ἀναμιμνήσκουσαν τοὺς μακαρίους χρόνους τῶν Πικριαρχῶν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὴν Ῥεβέκκην ἀντλοῦσαν τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος μεθ' ἀπολιτότητος ἀξίας τῆς ἀγνῆς ἐκείνης περιόδου τοῦ βίου τῆς ἀνθρωπότητος. Προσηλωμένου ἔχων ἐπὶ τῆς Μαρίας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρρέμβασε τὴν μέλλουσαν, ἂν μὴ εὕρισκεν ἀντίστασιν τινα ἐκ μέρους τῶν γονέων τῆς, εὐτυχίαν του. Εὕρισκεν ὅμως ἐκ πολλῶν τεκμηρίων ὅτι ἦτο ἀδύνατον τοῦτο. Πάντες οἱ συγγενεῖς τῆς Μαρίας ἔβλεπον μετὰ χαρᾶς ἀνεπιφυλάκτου τὸν Δημήτριον, ἴσως δ' ἐν τῷ πνεύματι καὶ τούτων ἢ αὐτὴ σκέψις ἐξε-

κολάπτετο. Αἱ δὲ γείτονες γραῖται, ὧν τὸ ὄξυδερκὲς βλέμμα οὐδεμία ἐκ τῶν ἀδιαφόρων αὐταῖς λεπτομερειῶν διαφεύγει, παρετήρησαν καὶ ἀνεκοίνουν πρὸς ἀλλήλας ἐν μυστικότητι καὶ μετὰ προφυλάξεως ὅτι ἀπὸ τῆς εἰς τὸ χωρίον ἐπανόδου τοῦ Δημητρίου ἐξωθεύετο περισσώτερο νερὸ, ὡς ἂν νὰ εἶχαν κανένα μουσαφίρη ἢ τὸ σπίτι, διότι ἡ Μαρία δὲν προφθάνει πλέον νὰ κουβαλῇ νερὸ· ὡς αὐτὴς ἐσχολιάσθη καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ δρόμου, ἐπειδὴ ἡ Μαρία ἀπὸ τότε συνεχέστερον διήρχετο πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Δημητρίου, ὁσάκις δὲ συνήντα αὐτὸν—κατὰ τύχην, βεβαίως—ἐπορφυροῦντο εἰς τὸ ἔπακρον αἱ παρειαὶ αὐτῆς, κατεβίβαζεν ἐξ αἰδοῦς εἰς τὴν γῆν τὸ βλέμμα καὶ παρέπαιε προφανῶς τὸ βῆμα αὐτῆς.

Ἐπὶ τέλος δέ, ἀπ' οὗ λέγει καὶ ἡ παροιμία ὅτι ὁ ἔρως καὶ ἡ βίη δὲν κρύπτονται, ἦτο γνωστὸν καθ' ὅλον τὸ χωρίον ὅτι ὁ Δημήτριος ἡγάπα μὲ ὅλον τὸ πῦρ τοῦ ἀνατολικοῦ κλίματος τὴν Μαρίαν, δὲν ἔπρεπε δὲ νὰ περατωθῇ ἡ κατάστασις αὐτῆ, ἣτις ἠδύνατο νὰ κόψῃ καὶ τὴν τύχην τοῦ κοριτσιοῦ, ἂν μὴ κατέληγεν εἰς τὸ ποθούμενον τέρας. Ὅθεν ἀπεφασίσθη νὰ γείνωσι τὰ πρῶτα διαβήματα. Ἐπεφορτίσθη ἐκ μέρους τῆς μητρὸς τοῦ γαμβροῦ γραῖτὰς τις ἀπομεμακρυσμένη συγγενῆς, γνωστὴ ὅτι εἶχε διαπερατώσει πολλὰς εὐτυχεῖς προξενεῖας, δι' αἷς μάλιστα τῇ ἀπενεμήθη καὶ καλὸν μετὰ θάνατον εἰσιτήριον διὰ τὸν Πικραδίον. Μετὰ χαρᾶς ἀνέλαβεν ἡ φίλη τὴν ἐντολὴν καὶ ἀπ' οὗ δεόντως ἐβολιδοσκοπῆσε τὰς διαθέσεις τῶν γονέων τῆς Μαρίας, μετ' ἀξιοπροπειίας διπλωματικωτάτης διεξήγαγε τὰ περαιτέρω, ὥστε μετ' ὀλίγας ἡμέρας διεδόθη ὅτι τελοῦνται οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ζηλευτοῦ καὶ εὐαρμόστου ζεύγους. Πράγματι δὲ ἐσπέραν τινὰ συνεκαλοῦντο οἱ προεστοί, οἱ δημογέροντες καὶ οἱ τρεῖς ἐφημέριοι τοῦ χωρίου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κόρης καὶ, ἀπ' οὗ ἐδόθη ὁ λόγος, ὡς λέγουσιν οἱ ἐγγῶροι τὴν πρὸ τῆς τελέσεως τῶν ἀρραβῶνων οἰνοὶ δημοσίευσιν τῶν προθέσεων ἀμφοτέρων τῶν συζευγυμένων μερῶν, προσηνέχθησαν τοῖς κεκλημένοις τὰ νονομισμένα γλυκὰ καὶ ὠρίστη ἄλλη ἡμέρα διὰ τοὺς ἐπιστήμους ἀρραβῶνας, οὓς διὰ τῶν ἱερέων εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κόρης, ἔκτοτε δὲ θεωροῦνται δεδουλευμένοι ἀρρήκτως ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων οἱ μνηστῆρες. Ἡ ὥρα τῆς τελετῆς τῶν ἀρραβῶνων εἶναι ἡ μόνη, καθ' ἣν ὁ μνηστὴρ πρὸ ταῖς χριστιανικαῖς κοινότησι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας βλέπει τὴν μνηστῆν του. Δευτέραν φορὰν θὰ ἴδῃ αὐτὴν ἐν τῷ ναῷ πρὸ τῆς Ὁραίας Πύλης, ὅπῃθεν θὰ ἐξέλθῃ μετ' αὐτῆς ὡς σύζυγος πλέον. Τὰ τῆς μνηστείας ἔθιμα τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἶναι ὅλως ἄλλοια τῶν λοιπῶν ὁμοεικῶν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀρραβῶνος μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς στέψεως ἡ μνηστὴ διὰ τὸν μνηστῆρα δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΝ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

[Συνέχεια]

“Εν κτύπημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀρκεῖ διὰ νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ, τὸ λογικόν· μᾶς θέτουν τὸν ἐπίδεσμον, μᾶς δίδουν ἰατρικὰ καὶ ἀναλαμβάνομεν τὰς δυνάμεις μας. “Οχι, ὅσον πλειότερον συλλογίζομαι, τόσο ὀλιγώτερον πιστεύω ὅτι ἐγεννήθη ἡλίθιος, ἢ συμπαθητικὴ αὐτῇ Λιουδμίλα. “Οχι, οἱ γνωρίζοντες αὐτὴν περισσότερο δὲν τὴν ἐννοοῦν. Ἰσως ἡγάπα ποτὲ διαπύρως, ἴσως μέγιστα προσκόμματα παρενεβλήθησαν εἰς τοὺς πόθους τῆς, ἴσως ὑπέφερε θανασίμως, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὸ λέγῃ, καὶ κατὰ τὰς ἠθικὰς βασάνους τῆς θ’ ἀπώλεσε τὸ λογικόν!

Μοὶ ἐπέρχεται χαριστάτη σκέψις! “Αν ὑπάρχῃ ἀνισότης θέσεως, ἂν χρηματικὸν ζήτημα τὴν χωρίζῃ τοῦ ἐρωμένου τῆς, θὰ τῇ δώσω τὰ χρήματα, καὶ πολὺ θὰ χαρῶ νὰ τὴν καταστήσω εὐδαίμονα. Εἶμαι τόσο πλούσιος! Οἱμοὶ! ἐπεκαλέσθη τὴν περιουσίαν ὡσεὶ οὐρανίαν εὐλογίαν καὶ τώρα πρὸς τί μοὶ χρησιμεύει; “Ω, Παυλίνα! Διατί μ’ ἐγκατέλιπες; Ναί, θὰ προικίσω τὴν Λιουδμίλαν, καὶ ἡ κληρονομία μου θὰ μοὶ χρησιμεύσῃ τοῦλάχιστον νὰ καταστήσῃ μίαν καρδίαν εὐτυχῆ.

“Εν τούτοις ὄφειλον νὰ λάβω πληροφορίας!... “Αλλ’ ὄχι, ἡ μελαγχολικὴ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας τῆς, ἡ συμπαθῆς ρέμβη τῆς, ἡ ἐρήμωσίς τῆς, πᾶν ὅ,τι παρετήρησα ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μήπως δὲν ἀρκοῦσι νὰ μὲ διαφωτίσουν περὶ τῆς θέσεώς τῆς καὶ ὁ Κμουϊσλίνσκη δὲν μοὶ ὠμίλησε περὶ τῶν οἰκογενειακῶν θλίψεων τοῦ Ροδόλφου;

“Εὰν ὅμως δὲν ἡγάπα! “Αν ἦτο ἀπλῶς, ὡς τὴν ἀποκαλοῦν, Δουρότσα! Εἶναι τόσο χαρίεσσα καὶ ἐλκείε τόσο τὸ ἐνδιαφέρον! Διατί νὰ μὴ τὴν νυμφευθῶ; Δι’ ἐμὲ ἡ Παυλίνα ἀπέθανεν, αἱ δὲ ἄλλαι γυναῖκες μοὶ εἶναι ἀδιάφοροι. Διατί νὰ μὴ συνδέσω εὐχαρίστως τὸν βίον μου μὲ τὸν τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς;

— “Ατυχὲς παιδίον, θὰ τῇ ἔλεγον, ὀλόκληρος ὁ κόσμος σὲ καταφρονεῖ, ἀλλ’ ἐγὼ ἔρχομαι πρὸς σέ. Μ’ εὐχαριστεῖς, ἀκριβῶς διότι δὲν ἔχεις ὅ,τι ὁ κόσμος καλεῖ λογικόν! Καὶ θὰ μοὶ ἐμειδιά, θὰ ἐγίνετο ἡ σύντροφος τῆς ἐρημίας μου καὶ θὰ ἐνεπιστευόμην εἰς αὐτὴν τὴν τύχην μου.

Τί χιμαίρας συλλογίζομαι! “Αλλὰ θέλω νὰ τὴν γνωρίσω, ἔστω καὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσω ἀπλῶς τὴν περιεργίαν μου! Ναί, τὸ σχέδιόν μου ἐγένετο. Εὐτυχῶς οὐδὲν εἶπον εἰς τὸν Κμουϊσλίνσκη περὶ τῆς νέας περιουσίας μου, καὶ ὁ Ροδόλφος ἀγνοεῖ ὡσαύτως κατὰ πάντα τοῦτο. Θὰ ὑποκριθῶ τὸ πρόσωπον πτωχοῦ, ἀμαθοῦς καὶ συνεσταλμένου νέου καὶ τοιοῦτόπως θὰ πλησιάσω τὴν Λιουδμίλαν.

“Η μεταμόρφωσίς μου συνετελέσθη. Μετέβην εἰς τινὰ ἱματιοπώλην παρ’ οὗ ἠγόρασα πάντα τὰ χρειώδη διὰ νὰ ἐνδυσθῶ ὡς κυριακάτικος κουρεύς. “Οταν παρετήρησα ἐμαυτὸν εἰς τὸν καθρέπτην μὲ τὴν ἀλλόκοτον αὐτὴν ἐνδυμασίαν ἐμειδιάσα διὰ τὴν χονδροειδῆ μορφήν μου· ὅτε δὲ παρουσιάσθη πρὸς τὸν Κμουϊσλίνσκη :

— “Ε! πῶς! ἀνέκραξε, σὺ εἶσαι ἀλήθεια; Πῶς ἐστολίσθης! Καὶ ἐγὼ προχθὲς σὲ ἐθεώρουν διὰ κἀνένα φιλόσοφον!

Τῷ εἶπον ὅτι εἰς φίλος μου ἐζήτηι δῆθεν ἓνα πρῶτον ἐργάτην δι’ ἐργοστάσιον δερμάτων.

— Λαμπρά! μοὶ ἀπεκρίθη ὁ γέρον. Θὰ σὲ γνωρίσω μὲ τὸν Ροδόλφον. Πηγαίνομεν νὰ τὸν ἴδωμεν. Ἐννοεῖ λαμπρὰ αὐτὰ τὰ πράγματα. Θὰ σὲ παρουσιάσω εἰς αὐτὸν καὶ θὰ τοῦ εἴπῃς τὴν ὑπόθεσίν σου.

Μετ’ ὀλίγον βαρὺ ἀμάξιον μᾶς ἔφερε μετὰ πολλῶν τιναγαμάτων εἰς τι ἄκρον τῆς πόλεως καὶ μᾶς ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν ξυλίνου οἰκίσκου.

— Ἴδου με, διελογίσθη. Τί τρέλαν θὰ κάμω; “Αλλ’ ὁ κύβος ἐρίφηθ! Ἐμπρός!

Δ

Εἶδον πρὸ ὀλίγου οἰκογενειακὴν εἰκόνα ἧς οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν εἶχον. Ἐμπροσθεν στρογγύλης τραπέζης ἐκάθητο ὁ γέρον Ἰβάν Ροδόλφος, φορῶν τὸν νυκτικὸν σκουφόν του, ἐσωκάρδιον ἐξεκομβωμένον καὶ κρατῶν ὑπερμεγέθη πίπαν. Πέριξ αὐτοῦ ἦσαν τοποθετημένα ἕως ἑξαιρέτων παιδία καὶ ἀπέναντι αὐτοῦ ἐκάθητο ἡ Λιουδμίλα. Βιβλία ἔκειντο πρὸ αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κωδωνίσκος εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας, καὶ ἡ θύρα ἦτο ἠνεωγμένη ἐπροχωρήσαμεν χωρὶς νὰ ἀγγελθῶμεν. Ἡ νεανίς ἠγέρθη, εἶτα, ἀναγνωρίσασα τὸν Κμουϊσλίνσκη, ἐκάθησεν αὐθις. Ὁ Ροδόλφος χωρὶς νὰ ἐγερθῆ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν φίλον του, ὅστις μὲ παρουσίασε πρὸς αὐτόν. Τῇ στιγμῇ ἐκείνη ἡ Λιουδμίλα, ἧτις ἐφαίνετο ὅτι δὲν μὲ εἶχεν ἀκόμη παρατηρήσῃ, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος μου. “Αλλ’ ἐχαίρειται τόσο ἀδείξιας, ἡ στάσις μου ἦτο τόσο βλακώδης καὶ ἡμην τόσοσ γελωτῶς ἐνδεδυμένος, ὥστε ἀνέλαβεν ἡσύχως τὰ βιβλία τῆς καὶ δὲν ἐνησχολήθη πλέον περὶ ἐμοῦ. Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐπεθύμουν.

— Ἴδου, εἶπεν ὁ Κμουϊσλίνσκη πρὸς τὸν Ροδόλφον, ὁ υἱὸς ἐνός τῶν καλῶν φίλων μας, τοῦ Ἀντωνίου Πέτροβιτς. Ἐπιθυμῶ νὰ φερθῆ πρὸς αὐτόν μὲ καλοσύνην. Εἶναι καλὸς νέος.

— Χαίρω πολὺ· ποῦ σᾶς βλέπω, μοὶ εἶπεν ὁ Ροδόλφος ἐγερθεὶς ὀλίγον. Καθήσατε. Νὰ εἰσθε ἐδῶ ὡς εἰς τὸ σπίτι σας.

— Εἰς τί ἐνασχολεῖσθε τώρα; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς φίλος μου.

— Βλέπετε, ἀκούω τὸ μάθημα ποῦ παραδίδει ἡ Λιουδμίλα εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς καὶ εἰς τὰς ἀδελφάς τῆς.

— Μελετᾶτε καλᾶ, μικροὶ μου φίλοι;

ἠρώτησεν ὁ Κμουϊσλίνσκη πρὸς τὰ παιδία.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὴν νεανίδα:

— Καὶ σεῖς πῶς εἰσθε; εἶπε. Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σας;

Ἐκείνη τῷ ἀπεκρίθη δι’ ἐπεράστου τόνου, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἐπετῆρει ἀκόμη τοὺς μαθητὰς τῆς καὶ τοὺς ἀνεκάλει ἡσύχως εἰς τὸ καθῆκόν των.

Ὁ Κμουϊσλίνσκη ἀπέτεινεν ἱστορικὰς τινὰς καὶ γεωγραφικὰς ἐρωτήσεις πρὸς τὰ παιδία, εἰς τὰς ὁποίας ἐκείνα ἀπεκρίθησαν μετὰ πολλῆς ἀκριβείας, ἐν ᾧ ἐγέλων συγχρόνως διὰ τὰς ἀστείότητας, τὰς ὁποίας τοῖς ἔκαμε διὰ νὰ τοὺς στενοχωρήσῃ.

— Βλέπετε, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ἀγαπῶ ν’ ἀκούω αὐτὰ τὰ μαθήματα μετὰ τὸ φαγητόν. Μοὶ ἀρέσκει πολὺ νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὸ μέρος αὐτῶν τῶν ξανθῶν κεφαλῶν, καὶ ν’ ἀκούω τὴν Λιουδμίλαν ν’ ἀναγινώσκῃ τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

— Σᾶς διεκόψαμεν εἰς τὴν ἀνάγνωσίν σας, εἶπεν ὁ Κμουϊσλίνσκη.

— Λοιπόν! ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος, ἐξακολούθει, κόρη μου.

Ἡ Λιουδμίλα ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸ μέρος μου. Ἐγὼ ἐχαμήλωσα τοὺς ἰδικούς μου. Ἐκαθήμην δειλῶς ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς καθέδρας μου στρέφων τὴν κλεῖδα τοῦ ὠρολογίου μου μεταξὺ τῶν δακτύλων. Ἐλαβεν ἓν βιβλίον τῆς καὶ ἀνέγνω τὸ θεῖον χωρίον τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου.

«Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

«Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

«Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι τὸν Θεὸν ὄψονται.

«Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

Ἀνέγνω τὰ ρητὰ ταῦτα διὰ γλυκείας καὶ τρεμούσης ὀλίγον φωνῆς, εἶτα ἐξήγησε τὴν ἔννοιαν αὐτῶν εἰς τοὺς μικροὺς μαθητὰς τῆς. Πόσον ὠραία ἦτο τῇ στιγμῇ ἐκείνη! Ὁπόση θερπνὴ ἔκφρασις ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῆς! Ὁ φίλος μου καὶ ἐγὼ ἠκούομεν ἐν θαυμάτῃ σιγῇ. Ὁ πατήρ τῆς εἶχεν ἀφήσῃ τὴν πίπαν, τὰ δὲ παιδία τὴν ἐθεώρουν μετὰ σεβασμοῦ. Ἡ ὁμιλία τῆς ἦτο ἀπλουστάτη καὶ καθαρῶτατη ἢ ψυχὴ τῆς ἀπεκαλύπτετο ἐν τοῖς λόγοις τῆς. Αἴφνης στρέψασα τὴν κεφαλὴν ἠρυσθίασεν, ὡσεὶ ἠσχύθη, διότι ἀπησχόλησε τοιοῦτοτρόπως τὴν προσοχὴν μας διὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς διδασκαλίας τῆς.

— Ἀρκοῦν διὰ σήμερον, εἶπε θέσασα σημάδευμα εἰς τὸ βιβλίον τῆς.

— Ἀκόμη! ἀκόμη! ἀδελφοῦλά μου, ἀνέκραξεν ἡ κορασίς, ἐναγκαλισθεῖσα τὴν Λιουδμίλαν.

Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ἠκούσθη θόρυβος.

— Πῶς! ἐφώνει ὁξεῖα καὶ τραχυτάτη φωνή, τὸ σαμβάρι! δὲν ἠτοιμάσθη ἀ-

1 Ἀγγεῖον διὰ τὴν βράσιν τοῦ τεύου εὐρισκόμενον εἰς ἀπάσας τὰς ρωσικὰς οἰκίας.

κόμη, και ἐγὼ φέρω καλεσμένους! Ποῦ εἶναι ἡ ἡλίθιός μας;

— Καλεσμένους! εἶπεν ὁ Ροδόλφος, και ἡ γυναῖκά μου! Εἰσέλθετε εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Δυστυχῆς Λιουδμίλα! Πῶς ὠχρίασε! Πῶς ἐφάνη πεφοβισμένη! Πῶς ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὰ βιβλία της και νὰ τακτοποιήσῃ τὴν τράπεζαν! Ὁ Ροδόλφος ἐξῆλθεν, ἡμεῖς δὲ εἶδομεν εἰσελθοῦσαν γυναῖκα καθ' ὑπερβολὴν παχεῖαν, φοροῦσαν κίτρινον πῖλον, κεχρωματισμένην ἐσθῆτα και ἀκολουθουμένην ὑπὸ τριῶν ἄλλων γυναικῶν.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἀνέκραξε. Τί ἐκάματε ἕως τῶρα; Ποῦ εἶναι ἡ Καρλόττα; Ποῦ εἶν' ὁ Φίλιππος; Εἶναι μεθυσμένος πάλιν; Διατί εἰσθε ἔτσι μαζεμένοι;

Ὁ Κμουῖσλίνσκη τὴν ἐχαιρέτισε και μὲ παρουσίᾳς πρὸς αὐτήν. Ἡ νεανὶς ἐξῆλθε σιωπηλή, τὰ δὲ παιδία ἀνεχώρησαν ἔντρομα και αἱ σύντροφοι τῆς ἀξιεράστου ταύτης οἰκοδεσποίνης ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Εἰσήλθομεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ὁ Ροδόλφος ἐκάλεε γραφεῖόν του. Ἦτο μικρὸν, φωτιζόμενον ὑφ' ἑνὸς μόνου παραθύρου. Ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρίσκοντο ἐρριμμένα φύρδην μίγδην χαρτῖα και τεμάχια δερμάτων. Ἐπὶ πινακίδων ἦσαν σωρευμένα δωδεκάδες ζευγῶν χειροκτίων, εἰς τινὰ δὲ γωνίαν παρετήρησα μικρὰν βιβλιοθήκην. Ὁ Ροδόλφος ἐφόρει τὸν ἐπενδύτην του.

— Καλεσμένοι! ἔλεγε, κυρίαί! Δὲν εἰμπορῶ νὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐτὰς ὅπως ὅπως. Καθήσατε, σὰς παρακαλῶ.

Ἐπλησίασα τὴν βιβλιοθήκην και εἶδον τὰ ἔργα τοῦ Γκαίτε, τοῦ Σίλλερ, και τοῦ Λέσιγκ.

— Εἶναι τὰ σεβαστὰ λείψανα, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, παλαιᾶς συλλογῆς. Αἱ ἄλλαι ἐχάθησαν. Ὅσα μοὶ ἀπέμειναν τὰ ἔδωκα εἰς τὴν Λιουδμίλαν. Εἰξεύρετε τὴν Γερμανικὴν;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη.

— Καὶ τὴν Γαλλικὴν;

— Οὔτε.

— Εἶναι ὅμως πολὺ καλὸν πρᾶγμα νὰ γνωρίζῃ τις ξένας γλώσσας και πρᾶγμα ὠφέλιμον εἰς τὰς ἐργασίας. Καὶ ὅταν βαρύνηται κἀνείς εἶναι διασκεδάσις νὰ ἔχη μερικὰ βιβλία διὰ ν' ἀναγινώσκῃ.

— Πόσον εἶν' ἐυπαιδευτὸς ἡ κόρη σου εἶπεν ὁ Κμουῖσλίνσκη. Παρέδωκε λαμπρὸν μάθημα εἰς τοὺς ἀδελφούς της.

— Εἶναι ἐγγονὴ ἱερέως. Ἄλλ' εἰξεύρετε ὅτι τὸ καυμένο τὸ κορίτσι δὲν εἶναι εἰς τὰ καλά του και ὅμως ἀναγινώσκει και εἰξεύρει και κλειδοκύμβαλον. Ἀπίστευτον.

— Ἄς ὀμιλήσωμεν, εἶπεν ὁ Κμουῖσλίνσκη, και περὶ τῆς ἐνδιαφερούσης τὸν νεαρὸν φίλον μας ὑποθέσεως.

Ὁ Ροδόλφος τότε ἤρξατο λεπτομεροῦς ὀμιλίας περὶ τῆς κατεργασίας τῶν δερμάτων και τῆς κατασκευῆς τῶν χειροκτίων. Ἐξέθετεν εὐχαρίστως ὅλας τὰς πρακτικὰς γνώσεις του, ὅταν γλυκεῖα φωνὴ τις τὸν διέκοψε.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ Λιουδμίλα, δὲν θὰ ἔλθῃτε νὰ πάρετε τσαῖ; Ἡ μαμά σας περιμένει.

Ὁ Ροδόλφος ἐξηκολούθει τὴν ὀμιλίαν του. Αἶφνης ἤκουσε τὴν ἀγέρωχον φωνὴν τῆς συζύγου του.

— Καλέ, τί σημαίνει αὐτό; Ὅχι σὰς περιμένωμεν ἀκόμη; Τὸ τσαῖ κρούνει.

Ἰπηνούσαμεν.

— Τοὺς χαιρετισμούς μου, κύριοι. Μιχαλάκη, κάθησε ἤσυχα. Γρηγόρη, τί κάμνεις αὐτοῦ;

Τοιουτοτρόπως μὰς ὑπεδέχθη ἡ ἀξιέραστος σύζυγος τοῦ χειροκτιστοῦ, καθυμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου και προσφέρουσα κάκιστον τέτον.

Ὁ Ροδόλφος ἐφαίνετο ὑπακούων ὡς πρόβατον, ἐν ᾧ ἡ σύζυγός του ἀενάως ἐκινεῖτο, ὅτε μὲν χέουσα ὕδωρ εἰς τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἔβραζε τὸ τέτον, ἡ ἐτοιμάζουσα τεμάχια ἄρτου ἀλειμμένα μετὰ βουτύρου, ὅτε δὲ ἐγειρομένη, εἶτα καθυμένη πάλιν και κατὰ πᾶσαν στιγμὴν φωνάζουσα, βλασφημῶσα διὰ τὰ τέκνα της, ἀγνοοῦντα ποῦ νὰ καταφύγῃσι. Μόνος ὁ Κμουῖσλίνσκη ἐτήρει τὴν συνήθη στάσιν του, ὀμιλῶν και ἀστετευόμενος, κατὰ τὴν συνήθειάν του.

Καὶ ἡ Λιουδμίλα! Φεῦ! μοὶ διήγειρε τὸν οἶκτον. Ἰστατο εἰς τινὰ γωνίαν, ὠχρά, τρέμουσα και κεκαλυμμένη διὰ παλαιοῦ σαλίου. Καταληφθεῖσα ὑπὸ φόβου ἔνεκα ἐπιτιμήσεως τῆς μητρός της, ἀνέτρεψε κύαθόν τινὰ. Παραχρῆμα οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μητριᾶς ἀπήστραψαν. Ὁ σύζυγός της εἰς μάτην προσεπάθησε ν' ἀποσοθήσῃ τὴν θύελλαν δι' ἰκετευτικοῦ βλέμματος.

— Ἐξ' ἀπ' ἐδῶ! ἐκραύγασεν.

Καὶ ἡ ἔντρομος νεανὶς ἐξῆλθεν.

Ἐθεώρουν μετὰ τρόμου τὴν τσοσάτην τυραννίαν ἐξασκοῦσαν πέραξ αὐτῆς γυναῖκα ἐκείνην. Ἠγέρθη και ἐζήτησα τὴν ἀδειαν νὰ ἐπανεέλθω ἄλλοτε.

Ἀνεχώρησα.

Διῆλθον δύο ἐβδομάδας, ἀπησχολημένος διαρκῶς ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ χειροκτιστοῦ. Ὁ Κμουῖσλίνσκη μοὶ εἶπε τὴν καταστάσιν τοῦ παλαιοῦ φίλου του.

Νέος ἀκόμη ὁ Ροδόλφος εἶχε νυμφευθῆ ἐν Γερμανίᾳ τὴν θυγατέρα ἱερέως, ἐξ ἧς ἀπέκτησε τὴν Λιουδμίλαν, και ἦτις ἀπέθανε μετ' ὀλίγον χρόνον. Κατόπιν πικροῦ πένθους ὁ Ροδόλφος ἤσθάνθη ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ διευθύνῃ μόνος τὴν οἰκίαν του, και διὰ τοῦτο ἐνυμφεύθη παχεῖαν κόρην, ἧς ὁ πατὴρ ἦτο γραφεὺς τοῦ δικαστηρίου. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθησαν περὶ τὰ ἔξ παιδία, ἡ δὲ μητηρ τούτων ἔλαβε τὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν τοῦ οἴκου. Τὰ πάντα ὑπετάσσοντο εἰς αὐτήν, ἔτι δὲ πλέον ὁ σύζυγός της. Μὲ τὴν ἀγαθὴν και ἄδολον φύσιν του κατήντησε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο εὐτυχῆς ἐν τῇ οἴκῳ του και ν' ἀνέχῃται ἡσυχῶς τὴν ὀκνηρίαν και τὴν ρυπαρότητα τῆς γυναικὸς του.

[Ἐπεται συνέχεια].

** B

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Β. Ν. Πειραιῶ. Ἀγγελία «Ποιητικῶν Ἀνθῶνος» ἐκδιδόται προσεχῶς. Μὴ ἀδμονεῖτε, σὺν τῇ ἀποστολῇ αὐτῆς, πέμποντα και οἱ ἐλλείποντες ἀριθμοί. — κ. Ἰω. Νάκον και Εὐστ. Δημόπουλον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Χρ. Παπαδημητρίου, δικηγ. Ἐνεγράφησαν και οἱ 12 νέοι συνδρομηταί, πρὸς οὓς ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου. Εὐχαριστοῦμεν. Φροντίσατε, παρακαλοῦμεν, διὰ τὰ λοιπά. — κ. Κ. Α. Ξανθόπουλον. Ἐνεγράφητε ἀμφοτέροι. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κυρίαν Ἀμαλίαν Καμαριώτου. Συνδρομὴ Σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐμενεῖς ὑπερ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἐκφράσεις Ἰγῶν. «Μ. Σ. ἐστάλησαν σὺν τῇ οἰκείᾳ ἀποδείξει. — κ. Π. Χ. Κατσάρην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 5 συνδρομῶν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Σ. Καράλην, τηλεγρ. ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ τῶν 5 φύλλων. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Δ. Ζαλόκωστον. Ἀποστέλλονται και τὰ 4 φύλλα κατὰ τὴν διεύθυνσίν Σας, Ἐγράψαμεν. — κ. Α. Γ. Φόρτην. Ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ τοῦ κ. Νικ. Κ. πρὸς ὃν ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ. — κ. Σπ. Ι. Μοντεσάντον. ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ φύλλου ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Σπ. Τσακασιάνον. Ἐνεγράφησαν και οἱ 4 νέοι συνδρομηταί, πρὸς οὓς ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ. Ἐγράψαμεν διὰ Δ. Ε. Μ., — κ. Ἀθ. Μπλοῦμ Πασχάλην. Ἐνεγράφη ὁ κ. Ε. Κ. Β. πρὸς ὃν ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ. Ἐγράψαμεν. — Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Τήνου. Ἀπεστάλησαν ἔτι φύλλα 10, εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνετε πλείονα ἀντίτυπα. Εὐχαριστοῦμεν.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1890

κομψότατον, καλλιτεχνικώτατον, ἀπαράμιλλον εἰς τὸ εἶδος του, πλούσιον εἰς ὕλην, ποικιλίαν, εἰκόνας, χάριν, πρωτοτυπίαν.

Σελίδες 450, πυκνότητα. — Συνοψάζεται 50. — Θέματα και διατριβαὶ ὑπὲρ τὰς 80, ὅλαι ἐπίκαιροι, κοινωνικώτατοι, χαριτωμένοι, μαγευτικά. — Εἰκόνας 40 Εὐρωπαϊκώταται. — Μουσικὴ τοῦ Παύλου Καρρέρη κλπ.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Σκόκου ἀντιπροσωπεύει ἐν μικρῷ τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος.

ΤΙΜΑΤΑΙ διὰ τὰς Ἀθήνας :

Χαρτόδετον φρ. 3. — χρυσοῦδετον φρ. 4.

Διὰ τὰς Ἐπαρχίας και τὸ Ἐξωτερικόν :

Χαρτόδ. φρ. 3,50 — χρυσοῦδ. φρ. 4,50.

Πωλεῖται παρ' ἡμῖν και ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν εἰς πάντα ἐμβόλινα τὸ ἀντίτιμον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ βιβλιοπωλείου και τυπογραφείου τῆς «Κορίνθης».

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετεκομίσθη ἐν τοῖς νεοδημητοῖς καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10, ἐναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ριχάκη και παραπλευρῶς τῆς μεγάλης οἰκίας Μαυρομιχάλη.